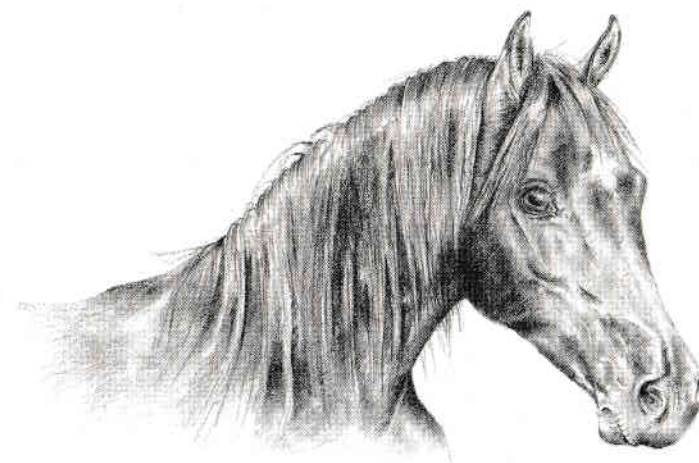

Black Beauty

Anna Sewell

Adaptare de Julie Sykes

Ilustrații de Natalie Ball

Târgu-Mureș, 2020

Text © Julie Sykes 2008

Inside illustrations by Natalie Ball

TreeTops Classics: Black Beauty was originally published in English in 2008.

This edition is published by arrangement with Oxford University Press.

Această ediție a cărții *Black Beauty* a fost publicată în limba engleză în anul 2008. Traducerea de față a apărut cu acordul Editurii Oxford University Press.

Text, design și ilustrații

Copyright © Editura Kreativ, Târgu-Mureș, 2020

Director editorial: Andrei Timar

Traducător din limba engleză: Alexandra Gheorghe

Ilustrații: Natalie Ball

Corector: Roxana Truța

Colaborator: SC Design Solutions Consulting SRL

ISBN 978-606-646-831-2

Comenzi la:

tel.: +40 265 250 805

office@editurakreativ.ro

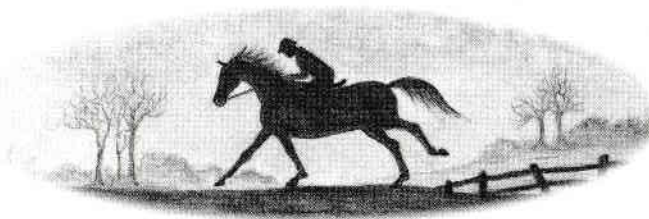
www.editurakreativ.ro

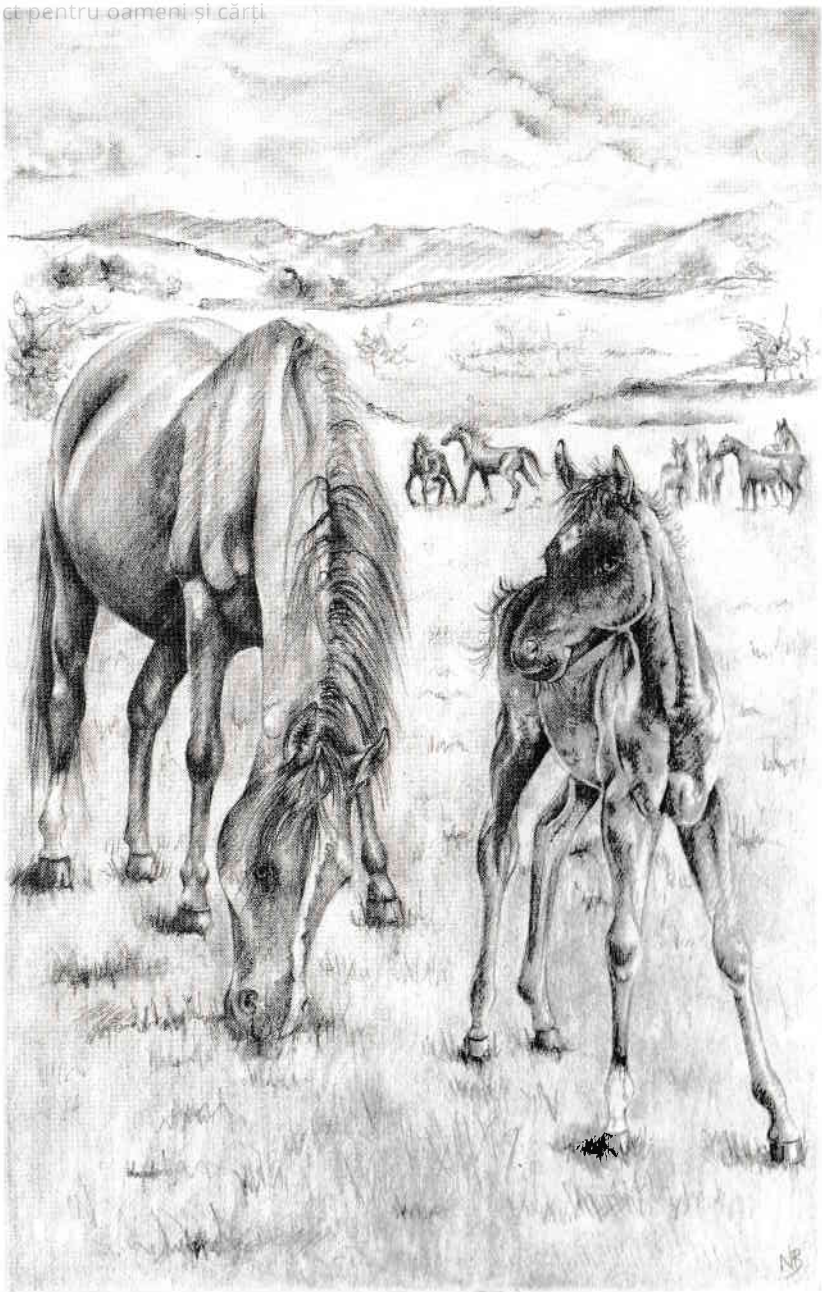
facebook.com/EdituraKreativ

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Kreativ. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace electronice, mecanice, fotocopii, înregistrări sau altele, fără acordul scris al Editurii Kreativ.

Cuprins

<i>Capitolul 1:</i> Prima mea casă	5
<i>Capitolul 2:</i> Mi se pune șaua	10
<i>Capitolul 3:</i> O noapte furtunoasă	15
<i>Capitolul 4:</i> Incendiul	20
<i>Capitolul 5:</i> E de rău	28
<i>Capitolul 6:</i> N-o să-i mai vedem niciodată	33
<i>Capitolul 7:</i> Struna	39
<i>Capitolul 8:</i> Un accident	43
<i>Capitolul 9:</i> La pământ	49
<i>Capitolul 10:</i> Un cal de închiriat la Londra	54
<i>Capitolul 11:</i> Trăsura de duminică	60
<i>Capitolul 12:</i> Biata Ginger	65
<i>Capitolul 13:</i> Trăsura asta e ocupată!	69
<i>Capitolul 14:</i> Schimbări	73
<i>Capitolul 15:</i> Vremuri grele	79
<i>Capitolul 16:</i> ACASĂ	85
Anna Sewell	93
Despre carte	94
Vocabular	95

CAPITOLUL 1

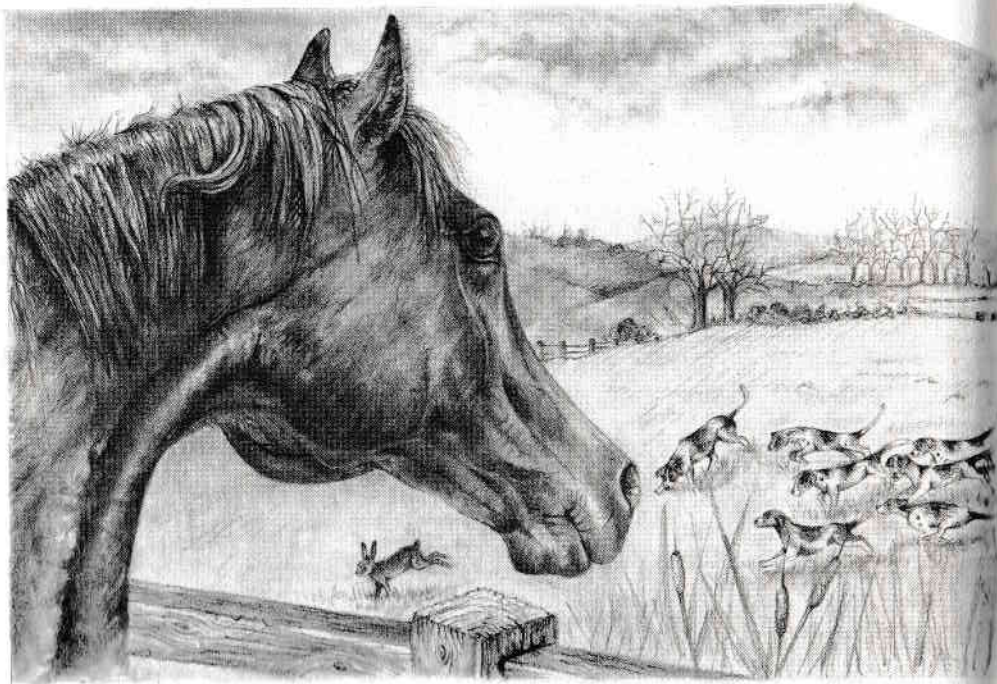
Prima mea casă

Prima mea casă a fost o pajiște care adăpostea un heleșteu¹ plin de trestii și nuferi. Eram încă numai un mânz negru, cu picioare lungi și ochi căprui, iar pajiștea mi se părea nesfârșită. Nu plecam niciodată de lângă mama și m-am hrănit cu laptele ei până când m-am făcut destul de mare ca să pot paște iarbă. Când mama s-a întors la muncă, o mai vedeam doar seara.

Dar nu eram singur. Pe pajiște mai erau încă vreo șase mânji și cu toții ne distram de minune. Uneori ne mai întreceam cu gluma și, într-o zi, după ce ne-am lovit cu copitele în joacă, mama m-a chemat la ea.

– Ia ascultă aici, îmi zise ea, ar fi cazul să înveți cum să te porți. Caii nu mușcă și nici nu lovesc. Bunicul tău a fost campion de curse și sper ca și tu să fii un cal de nădejde când te faci mare. Fii blând și muncește cu spor. Nu mușca și nu lovi cu copita niciodată, nici măcar în joacă.

Mama era o iapă înțeleaptă și trecută prin viață, așa că nu i-am uitat niciodată vorbele. Stăpânul nostru era un om bun, căruia nu-i plăcea ca cineva să nu respecte caii. Odată chiar a dat afară un îngrijitor care ne lovise cu pietre.

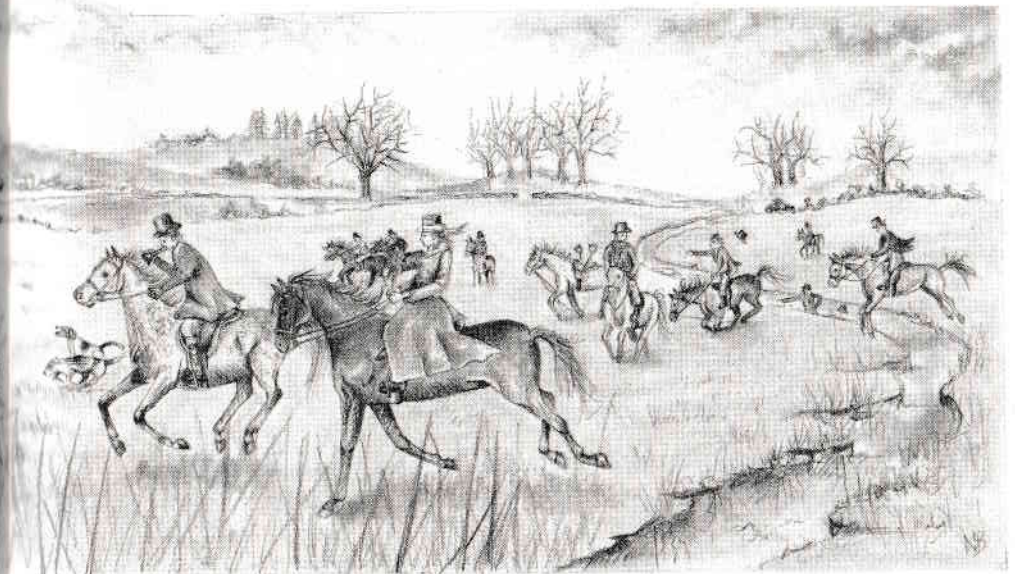

Când aproape am împlinit doi ani, a avut loc o întâmplare cutremurătoare, pe care n-am reușit să mi-o scot din minte nici în ziua de astăzi. Abia se crăpase de ziuă, când am auzit urlete de câini.

– Vânători, spuse cel mai mare dintre mânji, ciulindu-și urechile.

– E o vânătoare, îi răspunse mama. Cred că au dat de vreun iepure de câmp.

Cât ai zice pește, o haită de câini a dat năvală pe câmpul de lângă noi, lătrând de mama focului. Erau urmați îndeaproape de bărbați călare, îmbrăcați în haine de vânătoare. Era de-a dreptul fascinant și mai că voiam să mă iau și eu după ei.

Câinii au pierdut însă urma iepurelui odată ajunși la marginea izlazului² și tot adulmecau, alergând de colo-colo.

S-au oprit însă pe neașteptate și au luat-o din nou la goană de-a lungul câmpului, înspre pajiște. Un pârâu cu maluri late despărțea izlazul în două.

– Ia uite, zise mama, iepurele!

Înspăimântat, urecheatul a trecut pe lângă noi ca fulgerul, iar câinii de pe urmele lui, traversând într-o goană nebună malul și pârâul, au dat năvală pe teritoriul nostru. În urma lor veneau vânătorii.

Deodată s-a auzit un țipăt: câinii au prins iepurele.

Spre încântarea tuturor, unul dintre vânători a ridicat iepurele de un picior, ținându-l cu capul în jos. Fericirea nu a durat însă prea mult, căci privirile tuturor s-au îndreptat spre apă: doi cai căzuseră – unul în pârâu, iar celălalt pe iarbă. Cu chiu, cu vai, din apă a ieșit un călăreț plin de noroi, însă cel de-al doilea nici nu se clintea.

– Și-a frânt gâtul, spuse mama.

– Bine a pățit, răspunse un mânz.

Și eu gândeam la fel în sinea mea, până când mama mi-a spus blajin:

– Tu să nu vorbești așa. Noi suntem cai și nu avem cum să înțelegem de ce le place oamenilor activitatea asta atât de periculoasă.

Rob Roy, unul dintre caii căzuți, își rupsesse piciorul. Cineva a scos atunci un pistol și l-a împușcat chiar acolo, pe câmpul nostru. Mama s-a întristat foarte mult, fiindcă îl cunoscuse pe Rob Roy și mereu spunea că este un cal special. Abia după câțiva ani am aflat cu uimire că Rob Roy fusese fratele meu.

Ceilalți vânători stăteau înmărmuriți, fără să sufle o vorbă, în timp ce bărbatul mort era ridicat și dus în altă parte. Numele său era George Gordon, fiul moșierului. Câteva zile mai târziu am auzit bătând clopotele bisericii, care anunțau înmormântarea lui George. Am zărit apoi un dric tras de cai negri, urmat de un șir de căruțe.

Pentru un biet iepure își pierduseră viața un om și un cal...

CAPITOLUL 2

Mi se pune șaua

Creșteam și mă făceam un armăsar frumos, cu blană neagră și mătăsoasă, dar cu un picior alb și cu stea albă în frunte. Când am împlinit patru ani, stăpânul a hotărât că sosise vremea să mă înșeuze. Zilele mele fără griji se sfârșiseră, căci viața urma să mi se schimbe.

A înșeaua un cal înseamnă să-l înveți să poarte șa și căpăstru³ ca să poată fi călărit. Calul trebuie să facă întocmai ce dorește călărețul, oricât i-ar fi de foame sau de sete și oricât de rău s-ar simți.

La început nu puteam să sufăr căpăstrul și zăbala⁴ metalică și grea. Îmi încleștau dinții și îmi făceau limba să se încolăcească de parcă ar fi fost prinsă cu niște curele care-mi erau petrecute pe

după cap. Îmi făceau rău și nu voiam să le port. Spre norocul meu, stăpânul era foarte răbdător și blândețea sa m-a ajutat să mă obișnuiesc cu ele.

Apoi, după ce am căpătat destulă forță cât să port un om, m-au învățat să port ham, să trag la căruță și chiar să merg în tandem cu mama.

– Dă mereu ce-i mai bun din tine, îmi spuse ea, chiar dacă stăpânul tău e neștiutor sau nemilos. Și ține minte că eu sunt foarte mândră de tine.

Să mi se pună șaua a fost o adevărată tulburare, dar am avut noroc. Stăpânul meu era blând și bun și m-a învățat bine. M-a dus chiar să văd un tren

